

а две торби жълтици и го изпратилъ да си иде съ живо здраво.

Върналъ се глупчо у дома, гледа братята му си мърятъ калпака. Засмѣлъ се глупчо.

— Ехъ, вие бой заслужавате, ама хайде ще купя и на двама ви по единъ новъ калпакъ.

Като видѣли братята му и

баща му какво е спечелилъ, смаяли се.

— Какъ можа да спечелишъ такова богатство? — извикали тѣ.

— Какъ нѣма да мога, — отговорилъ глупчо, като се потупалъ по гърдитѣ, — азъ ямъ мечки, та две торби жълтици ли нѣма да спечеля!

Емиль Кораловъ

До пжтя на една върбица,
на клонче кацна кукувица,
на клонче кацна и закука,
та баба Марта да се пука.
А тя сърдито се кокори,
и слуша, слуша и мърмори:
— Защо не кука въ Януари,
на запусѣлитѣ кошари?
На бѣли свраки по трънаци,
на сухи трънки и букаци?
Защо не кука по зимнина,
да пуши весело комина,

да ври въ гърнето качамака,
да цѣфне рано кукурака.
А си закукала, когато
трептятъ отъ слънцето злато,
полета, ниви, и могили,
и иде цвѣтниятъ Априли. . .
Но мигомъ баба Марта кихна
и благодушно се усмихна:
— Сега сестрице,
кукувице,
съсь здраве остани въ гората,
и поздрави отъ менъ децата! . . .